

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ 28. ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΩΝ.

ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ.

ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΩΝ ΕΜΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ.

Αποφάσεις 1) 'Απίρριψις τῆς ἀπὸ 27 ἰουλίου ε. ε. γενόμενης αἰτήσεως ἐξαίρεσεως τοῦ εἰρηνοδίκου Ναυπλίας, Γ. Δασκαλοπούλου. — 2) 'Αναίρεσις τῆς ἀπὸ 4 Φεβρουαρίου 1837 καὶ ὑπ' ἀριθ. 877 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν. — 3) Ἀπίρριψις τῆς περὶ ἀναίρεσεως αἰτήσεως τοῦ Χαρχαλάμπου Συρογιακοπούλου.

(Ἀπόφ. πολιτ. 126). (Ἀριθμ. πρωτοκ. 506).
1)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλονάρη προέδρου, Ἰωάν. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φιδρερ, Δ. Σκορδίτη, Θ. Μιχούση, Ἰω. Γ. Τυπάλδου, Δ. Ν. Φωτίλα προέδρου, ἀναπληρῶντος τὸν ἀπόντα δικαστὴν Κ. Δ. Ραζῆν, κωλυομένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφρονίδου καὶ παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως Κ. Δ. Γ. Σουτζοῦ καὶ τοῦ γραμματέως Κ. Γ. Κ. Ἰσχυομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 23 τοῦ ἐνεστώτος μηνὸς διὰ τὴν δικάσῃ μεταξὺ τοῦ Δημητρίου Πετρόπουκα, ἐνάγοντος κατὰ τοῦ ἄρχου καὶ τῶν κληρονόμων Θ. Βλάσση κατόικων τῆς αὐτῆς πόλεως, ἐναγομένων τὴν ἐξῆς αἰτήσιν ἐξαίρεσεως δικαστῶν καὶ παραπομπῆς.

Πρὸς ἀνακλήρωσιν δύο δικαστῶν τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, τοῦ προέδρου Κ. Α. Μωραϊτίνου καὶ τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Χάν ἐξαίρεθέντων εἰς τὴν μεταξὺ Δ. Πετρόπουκα, καὶ τῶν κληρονόμων Θ. Βλάσση ἐκτελεσθῆ δίκη περὶ τοῦ χωρίου Δυμητίου, προτεκλήθησαν δύο ἐκ τῶν ἐξῆς τεσσάρων, δηλ. ὁ δεύτερος παρὲς Α. Γιαννακόπουλος, οἱ δικηγόροι Ν. Παντολέων προέδρος Α. Γιαννακόπουλος, οἱ δικηγόροι Ν. Παντολέων καὶ Δ. Δαλωνᾶς, καὶ ὁ ἐσχάτος Δασκαλόπουλος. Ἐκ τούτων ὁ μὲν Ν. Παντολέων Κ. Γεώργιος Δασκαλόπουλος ἀπὸ τῶν Χ. Βλάσση ὡς χρηματίσας πληρεξούσιος δικηγόρος κατὰ τὸ 1835 τοῦ Δ. Πετρόπουκα ἐνώπιον τοῦ ἐν Ναυπλίῳ πρωτοδικείου διὰ τὴν αἰτηθεῖσαν κατάσχεσιν ἐπὶ τῶν καρπῶν τοῦ περὶ αὐτοῦ τὴν ἐξαίρεσίν του, διότι εἶναι πληρεξούσιος γενικῶς τῆς ἀδελφῆς τοῦ Χ. Βλάσση εἰς τὴν μετὰ τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς διαφεραν περὶ τοῦ αὐτοῦ χωρίου. Ὁ παρὲς δὲ Α. Γιαννακόπουλος καὶ ὁ εἰρηνοδίκης Γ. Δασκαλόπουλος ἐξαίρουται, ὁ μὲν πρῶτος ὑπὸ τοῦ διαδίκου Δ. Πε-

τρόπουκα, ἐπὶ λόγῳ ὅτι εἶναι συγγενὴς μετὰ τῶν κληρονόμων Βλάσση, ὅτι προσέτι ἔχει συμφέρον, καὶ ὅτι ἐπαλαίῳ ἔχει ἰδιαιτέραν φιλίαν, αἰετότητα καὶ σχέσεις μετ' ὅλης τῆς οἰκογενείας τοῦ ποτὶ Θεοδώρου Βλάσση, ὁ δὲ εἰρηνοδίκης ὑπὸ τοῦ διαδίκου Χ. Βλάσση ἐπὶ λόγῳ ὅτι σκοπεῖ νὰ μεταχειρισθῆ αὐτὸν ὡς μάρτυρα εἰς τὴν δίκην· μὴ δυναμένου δὲ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐφετῶν ὡς μὴ συμπληρωμένου νὰ δικάσῃ τὰς ἐξαίρεσις ταύτας, καθέτι καὶ οἱ λοιποὶ παρ' αὐτῷ διατελοῦντες δικηγόροι ἐξαίρουται ὁ διαδίκος Δ. Πετρόπουκος εἰσήγαγεν αὐτὰς εἰς τὸ δικαστήριον τοῦτο ἐξαίτουμένους τὴν ἐκδίκασίν των, καὶ τὴν παραπομπὴν τῆς υποθέσεως εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις ἐφετεῖον εἰς περίπτωσιν παραδοχῆς τῶν ἐξαίρεσεων.

Ἀκούσαν τὴν ἐπίθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Ἰωάν. Τυπάλδου, τὸν δικηγόρον Σ. Πήλληκα, συνήγαγον τοῦ αἰτουμένου Δ. Πετρόπουκα, ἀπόντος, τὸν δικηγόρον Π. Ἀργυροπούλου συνήγαγον τοῦ Χ. Βλάσση, ἀπόντος, καὶ τὸν εἰσαγγελεῖα.

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ ὁ νόμος ὀρίζει ῥητῶς τὰς αἰτίας, ὅσαι φέρουσιν ἐξαίρεσιν δικαστῶν, εἴτε τὰ μέρη προτείνουσιν αὐτὴν, εἴτε ὁ δικαστὴς, συνειδήσας αἰτίαν ἐξαίρεσεως, τὴν προτείνει, καὶ ἐκτὸς τῶν ὠρισμένων τούτων αἰτιῶν, πᾶσα ἄλλη εἶναι ἀπαράδεκτος. Ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ Ν. Παντολέων, δικηγόρος, προσληφθεὶς κατ' ἐπιουρίαν δικαστῆς παρὰ τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν εἰς τὴν μεταξὺ τοῦ Δ. Πετρόπουκα, καὶ τῶν κληρονόμων Θ. Βλάσση διαφωρῶν, ἐπρότεινε τὴν ἐξαίρεσίν του, ἀλλ' οἱ λόγοι, ἐπὶ τῶν ὁποίων στηρίζει αὐτὴν, δὲν εἶναι ἐξ' ἐκείνων τοῦ νόμου ὁποῖους προβλέπει τὰ ἐδάφ. 1 καὶ 4 τοῦ 36 ἀρθρου τῆς πολ. δικονομίας διότι οὔτε νομικὴ γνώμην ἔδωκε μετὰ προηγουμένην ἀνάγκωσιν τῶν ἐγγράφων, ἢ πληροφωρίαν τῶν διατρεχόντων τῆς υποθέσεως, οὔτε κἀνὲν ἔλαβον, ἢ ἄμεσον ἐν καὶ πῶρῶθεν ἰδιωτικόν του συμ-

φέρον έχει εις την έκθεσιν της διαφοράς, και επομένως αμφότεροι οι λόγοι ούτοι είναι απαραίδεκτοι

Επειδή ο διάδικος δύναται να προτείνη την εξίκερσιν δικαστοῦ, ὁ ὁποῖος πρὸ τοῦ εἰς τὴν δικαστικὴν ὑπηρεσίαν διορισμοῦ του συνετέλεσεν ἢ ἔδωκε συμβουλὴν ὡς σύμβουλος ἢ συνήγορος εἰς τὴν δίκην περὶ τῆς ὁποίας πρόκειται νὰ δικάσῃ τὸ δικαστήριον ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ὁ Ἰωάν. Δαλωνᾶς δικηγόρος, χρηματίας πληρεξούσιος τοῦ Δ. Πετρόπουκα ἐνώπιον τοῦ πρωτοδικείου Ἀργολίδος εἰς τὴν αὐτὴν δίκην εἶναι ἐξαιρέτως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἔδαφ. 4 τοῦ 36 ἄρθρ. τῆς πολ. δικονομίας.

Ἐπιπλὴν εἰς τὴν παρὰ τοῦ πληρεξουτίου τῶν κληρονόμων Θ. Βλάσση προβαλλομένην ἐξίκερσιν τοῦ εἰρηνοδίκου Ναυπλίας Γ. Δασκαλοπούλου δὲν ἐφυλάχθησαν οἱ παρὰ τοῦ 43 ἄρθρον τῆς πολ. δικονομίας διαταττόμενοι τύποι, καὶ τὸ δικαστήριον τοῦ ἀρείου πάγου δὲν δύναται νὰ τὴν λάβῃ ὑπ' ὄψιν ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως ταύτης.

Ἐπειδὴ ἀπορρίθθεις τῆς προκειμένης ἐξαιρέσεως τοῦ δικηγόρου Ν. Παντολέοντος, τὸ δικαστήριον τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐρετῶν δύναται νὰ συμπληρωθῇ νομίμως διὰ νὰ δικάσῃ τὰς παρὰ τῶν μερῶν προτεινομένης ἐξαιρέσεως τοῦ εἰρηνοδίκου Ναυπλίας Γ. Δασκαλοπούλου, καὶ τοῦ δευτέρου παρέδρου τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐρετῶν Α. Γιαννακοπούλου, καὶ επομένως ἢ περὶ παραπομπῆς αἰτήσεως τοῦ Δ. Πετρόπουκα εἶναι ἀπαραδέκτος.

Διὰ ταῦτα ἀπορρίπτεται ἐν τῷ παρόντι ὡς ἀπαραδέκτον τὴν ἀπὸ 27 Ἰουλίου ε. ε. γενομένην αἴτησιν ἐξαιρέσεως τοῦ εἰρηνοδίκου Ναυπλίας Γ. Δασκαλοπούλου, ἕως οὗ συμπληρωθῶσι τὰ παρὰ τοῦ 43 ἄρθρ. τῆς πολ. δικονομίας ἀπαιτούμενα, ἀπορρίπτεται τὴν ἀπὸ 6 Ἀπριλίου ε. ε. αἴτησιν ἐξαιρέσεως τοῦ δικηγόρου Ν. Παντολέοντος, παραδέχεται τὴν ἀπὸ 13 Ἀπριλίου ε. ε. γενομένην αἴτησιν ἐξαιρέσεως τοῦ δικηγόρου Ἰω. Δαλωνᾶ, ἀπορρίπτεται τὴν περὶ παραπομπῆς αἴτησιν τοῦ Δημητρ. Πετρόπουκα, καὶ καταδικάζει αὐτὸν εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 24 Σεπτεμβρίου 1837.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 27 Σεπτεμβρίου 1837.

(Ἀπόφ. Πολ. 127). (Ἀριθ. Πρωτοκ. 572).

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ, Συγκείμενον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Κ. Χ. Κλωνάρη, Π. Φιδρίου, Ἰωάν. Ν. Ἀν. Σωμάκη, Δ. Γ. Φέξερ, Δ. Σκινδιδίη, Θ. Μζούτη, Ἰωάν. Γ. Τυπαλδου, Δ. Ν. Φωτίλα παρέδρου συμπληρωθέντος τὸν ἀπόντα δικαστὴν Κ. Δ. Ραζζῆν,

κωλυομένου τοῦ πρώτου παρέδρου Κ. Γ. Ἀφθολίδου, καὶ πρῶτοντων τοῦ εἰταγγελέως Κ. Δ. Γ. Σούτζου καὶ τοῦ γραμματέως Γ. Κ. Ἰσχομάχου.

Συνελθὼν εἰς δημοσίαν συνεδρίαν τὴν 27 τοῦ ἐνοστώτος μηνός, διὰ νὰ δικάσῃ μετὰ τοῦ Ζήση Χ. Γεωργίου κατοικοῦ Ἀθηναίων, ἀειρεσειόντος, παρ' αὐθέντος ὁ δὲ τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντος συνηγόρου, Π. Σ. Πήλληκα δικηγόρου, καὶ τοῦ Κλεομένη; Οἰκονόμου πληρεξουσίου τοῦ πειθηροῦ του Περάκη Καπουράλη ἀναιρεσειβλήτου, παρασταθέντος διὰ τὸ συνηγόρου του Ἰ. Κόνιαρη, τὴν ἐξῆς αἴτησιν ἀναιρέσεως.

Ὁ Κλεομένη; Οἰκονόμου, ὡς πληρεξούσιος τοῦ πειθηροῦ του Περάκη Καπουράλη κατέσχευε περὶ τὰ μέσα τοῦ Ἰαννουαρίου π. ε. μίαν ἀμάξαν μετ' ἐνός ἵππου αὐτῆς κατεχομένην ἀπὸ τοῦ ἀμαξηλάτην Ζήση Χ. Γεωργίου, ἐπὶ λόγῳ ὅτι εἶναι ὑποθηκευμένη πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ πρὸς αὐτὸν ὀφειλομένου χρέους παρὰ τοῦ Γεωργίου Κωνστ. Κοζινίτου, πηγάζοντος ἐκ τῆς πωλήσεως τριῶν ἀμαξῶν μετὰ τῶν ἵππων τῶν, ἐξ ὧν μία ἢ περὶ ἧς ὁ λόγος.

Ὁ ῥηθεὶς Ζήσης Χ. Γεωργίου δι' ἀνακοπῆς τῆς ἐξήτης παρὰ τοῦ δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν τὴν ἄρσιν τῆς κατασχέσεως ἐπὶ λόγῳ ὅτι ἡ ἀμάξα δὲν ἀνήκει εἰς τὸν Γεώργιον Κ. Κοζινίτην, ἀλλ' εἰς αὐτὸν, ὡς ἀγοραστήν αὐτῆς. Τὸ ῥηθὲν πρωτοδικεῖον διὰ τῆς ἀπὸ 4 Φεβρουαρίου 1836 καὶ ὑπ' ἀριθ. 877 ἀποφάσεως τοῦ ἀναγνωρίσαν δικαίωμα ὑποθήκης τοῦ Περάκη Καπουράλη ἐπὶ τῆς εἰρημένης ἀμάξης ἀπέβριψεν τὴν αἴτησιν τοῦ Ζήση Χ. Γεωργίου. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν πρωτοδικῶν ἐξήτης τὴν ἀναιρέσιν ὁ Ζήσης Χ. Γεωργίου διὰ τὸν λόγον ὅτι ἐφηρομένη νόμος καταργημένης καὶ μὴ ὑπάρχον, αἱ διατάξεις τῆς πολ. δικονομίας (ἄρθρ. 954 καὶ ἐπόμενα) εἶναι τοιαῦται ὥστε συνεπιφέρουν σιωπηλῶς τὴν κατάργησιν τοῦ ῥωμαϊκοῦ νόμου, συγχωροῦντος τὴν ὑποθήκην τῶν κινητῶν, διότι ἐξ' ἐνός μὲν μέρους, δὲν πραγματεύεται εἰς κἀνὲν μέρος εἰμὴ περὶ ἐν ὑποθήκων ἀκινήτων, ἐξ ἄλλου δὲ τὸ 956 ἄρθρον δὲ συγχωρεῖ τὴν παρὰ τρίτῳ διακατόλῳ, κατάργησιν ἐνυποθήκων κτήματων εἰμὴ ὅταν τοῦτο εἶναι ἀκίνητον, τέλος τὰ ἀρθ. 939 καὶ ἐπόμενα ἀφορῶντα τὴν κατάταξιν τῶν κατασχεθέντων κινητῶν, δὲν ἀναφέρουν ποσῶς περὶ ὑποθήκης, ὡς τὰ ἄρθρ. 991 καὶ ἐπόμενα, τὰ ὅποια ἀφορῶσι τὰ ἀκίνητα κ. τ. λ.

Ἀκούσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ ἀρεοπαγίτου Κ. Ἰωάν. Σωμάκη, τὸν δικηγόρον Σ. Πήλληκα ἐξ ἐπαγγέλματος διορισθέντα συνήγορον τοῦ ἀναιρεσειόντος ἀπόντος, τὸν δικηγόρον Ἰωάν. Κόνιαρη συνήγορον τοῦ ἀναιρεσειβλήτου ἀπόντος, προείναντα ἑνστάσιν ἀπαραδέκτων διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ προσφυγὴ πρὸς ἀναιρέσιν ἔγενεν ἐμπροσθέντως.

Ἀκούσαν καὶ τὸν εἰσαγγελεῖα Σκεφθὲν κατὰ τὸν νόμον.

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἔστασιν τοῦ ἀπαρδέκτου·
Ἐπειδὴ ἡ ὑπ' ἀρ. 877 ἀπόφασις τῶν ἐν Ἀθήναις
πρωτοδικῶν ἐδημοσιεύθη μὴ παρόντων τῶν μερῶν, περὶ
δὲ τῆς ἐπιδόσεως αὐτῆς δὲν ὑπάρχει καμμία ἀπόδειξις,
ἐπιμένως ἢ πρὸς ἀναίρεσιν προθεσμίᾳ κατὰ τὸ ἀρθρ.
816 συνδικασμένοι, μετὰ τὸ ἀρθρ. 756 ἀρ. 2 οὐδὲ ἤρχισε
καθ' ὃν καιρὸν ἐζήτησε τὴν ἀναίρεσιν ὁ Ζήσης Γεωρ-
γίου·

Καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀναιρέσεως αἴτησιν·

Ἐπειδὴ ἂν καὶ ἐδύνατο ν' ἀποκτηθῆ ὑποθήκη ἐπὶ
κινητοῦ πράγματος κατὰ τοῦς περὶ ὑποθηκῶν νόμους
τῶν αὐτοκρατόρων τοῦς ἰσχύοντας εἰς τὴν Ἑλλάδα μέχρι
τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἀπὸ 11 (23) Αὐγούστου π. ε. περὶ
ὑποθηκῶν νόμου, ἀλλὰ κατὰ τὸ 1 ἀρθρ. τοῦ ῥηθέντος
νόμου τὸ τῆς ὑποθήκης δικαίωμα περιορίσθη εἰς ἀκίνη-
τα πράγματα καὶ ἀποκτᾶται μό.οι δι' ἐγγραφῆς εἰς τὸ
βιβλίον τῶν ὑποθηκῶν γενομένης συμρώνως μετὰ τὰς δια-
τάξεις τοῦ νόμου·

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ 1, 3 καὶ 5 ἀρθρ. τοῦ ἀπὸ 21 Σε-
πτεμβρίου π. ε. νόμου περὶ κλείσεως τῶν μέχρι τοῦδε
προσωρινῶν βιβλίων τῆς σημειώσεως τῶν ὑποθηκῶν,
ὅσοι ἔχοντες ὑποθήκας προερχομένης ἀπὸ ἰδιωτικῆν θέ-
λησιν ἢ δικαστικῆν ἀπόφασιν καὶ ἀποκτημένας ἤδη
κατὰ τὸς προγενεστέρους νόμους δὲ τὰς ἐσημείωσαν
μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1836 εἰς τὰ βιβλία τῶν
προσωρινῶν σημειώσεων, θελοῦν ἔχει ἀπλοῦν τίτλον
μό.ον πρὸς ἐγγραφῆν ὑποθήκης καὶ στεροῦνται πᾶν ὑπο-
θηκικὸν δικαίωμα καὶ πᾶσαν προτίμησιν, ἣν εἶχον πρὸ
τῶν, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου, τὸ δικαστήριον τῶν ἐν
Ἀθήναις πρωτοδικῶν κηρύξεν ὑποθήκην ἐπὶ κινητοῦ
κτήματος κῦρος καὶ ἰσχύ, ἔχουσαν πραγματικῶν δικαιο-
ματικῶν νόμων, ἀλλὰ μὴ ἐγγραφείσαν οὔτε εἰς τὸ βιβλίον
τῶν προσωρινῶν σημειώσεων οὔτε εἰς τὸ βιβλίον τῶν
ὑποθηκῶν κατὰ τὸν μνημονευθέντα ἀπὸ 21 Σεπτεμβρ.
π. ε. νόμον, ἐρμήνευσεν ἐσαφηνέως τὸ 1, 3 καὶ 5 ἀρθρ.
τοῦ νόμου τούτου, τὸ ὅποιον φέρει ἀναίρεσιν κατὰ τὸ
ἀρθρ. 807 ἀρθρ. 7 τῆς πολ. δικονομίας.

Διὰ ταῦτα ἀναίρει τὴν ἀπὸ 4 Φεβρουαρίου 1837,
καὶ ὑπ' ἀρ. 877 ἀπόφασιν τῶν ἐν Ἀθήναις πρωτοδικῶν
καλεῖ τὰ μέρη νὰ ἐμνησθῶσιν ἐνώπιον τοῦ ἀρείου
πάγου πρὸς συζήτησιν τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως, κατα-
δικάζει τὸν ἀναίρεσιδῆλον εἰς τὰ δικαστικὰ δικαιώ-
ματα τῆς παρούσης δίκης καὶ εἰς τὰ ἔξοδα τοῦ ἀντιδι-

κου του, καὶ διατάττει νὰ γραφῆ ἡ παρούσα ἀπόφασις
εἰς τὸ περιθώριον τοῦ πρωτοτύπου τῆς ἀναιρέσεως, καὶ
νὰ δημοσιευθῆ διὰ τῆς ἐφημερίδος τῶν Ἀγγελιῶν δι-
πλῆ τοῦ ῥηθέντος.

Ἐκρίθη καὶ ἀπερασίωθη ἐν Ἀθήναις τὴν 29 Σεπτεμβρ.
τοῦ 1837 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 7 Ὀκτωβρ. 1837.

(Ἀπόφ. πολ. 128). (Ἀριθ. Πρωτοκόλ. 573).
3)

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ,

Συγκείμεον ὑπὸ τῶν δικαστῶν Κ. Λ. Χ. Κλονάρη
προέδρου, Ἰωάν. Α. Σωμάκη, Δ. Γ. Φίδερ, Δ. Σκιδρίλη,
Θ. Μανούση, Ἰωάν. Γ. Τυπάλδου, Δ. Ν. Φωίλα πρέ-
δρου, ἀνατληροῦντος τὸν ἀπόντα δικαστὴν Κ. Α. Ράξην,
δρου, ἀνατληροῦντος τὸν ἀπόντα δικαστὴν Κ. Α. Ράξην,
καλωσομένου τοῦ πρώτου πρέδρου Κ. Γ. Ἀφθονίδου, καὶ
παρόντων τοῦ εἰσαγγελέως, Κ. Α. Γ. Σούτζου, καὶ τοῦ
γραμματέως Γ. Κ. Ἰσομάχου·

Συελθόν εἰς δημοσίαν συνεδρίασιν τὴν 4 τοῦ ἐνετῶ-
τος μηνὸς διὰ νὰ δικάσῃ μετὰ τοῦ Χαράλαμπος Συ-
ρογιαννοπούλου κατοίκου Πιτρῶν ἀναίρεσίοντος παρόν-
τος, καὶ τοῦ Σταύρου Συρογιαννοπούλου κατοίκου τῆς
αὐτῆς πόλεως, ἀναίρεσιβλήτου ἀπόντος, τὴν ἐξῆς αἴτησιν
ἀναίρεσεως·

Οἱ ἐρμήνοι διδάικοι ἐσυμβιάθησαν διὰ τὸ τέλος
ν' ἀποδώσῃ ὁ μὲν Χαράλαμπος Συρογιαννοπούλος εἰς τὸν
ἀντιδίκον του χαλκώματά τινα καὶ νὰ παρχωρήσῃ τὸ
δικαίωμα ἐργαστήριον, μερισσοῦ ἢ μετὰ τῶν
δικωρῶν ἀπορασίωθη ὀριστικῶς διὰ διαιτητῶν·

Ἐκδοθείσης τῆς ἀποφάσεως τῶν διαιτητῶν, ὁ Χαρά-
λαμπος Συρογιαννοπούλος, εἶσιν ἀνακοπὴν αὐτῆς, διαρ-
κότης δὲ τῆς ἐκκεκοδικίας, ὁ Σταύρος διέταξε τὸν
κλητῆρα τοῦ δικαστηρίου τῶν πρωτοδικῶν νὰ κάμῃ κη-
τάσεις ἐπὶ τῶν ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ τοῦ Χαράλαμπος
Συρογιαννοπούλου εὐρεθέντων πραγμάτων, δυνάμει τοῦ
3 ἀρθρου τοῦ μνημονευθέντος συμβιβασμοῦ. Ὁ κλητῆρ
μὴ εὐρῶν τὰ περὶ ὧν παρηγγέθη χαλκώματα κατέγρα-
ψεν ὅσα εὐρεθήσαν πραγματικὰ ἐντὸς τοῦ ἐργαστηρίου καὶ
παρέλαβε τὸ κλειδίον αὐτοῦ παρὰ τοῦ Χαράλαμπος,
οὗτος δὲ ἀναφερθεὶς ἐνώπιον τῶν πρωτοδικῶν ἐζήτησε
τὴν ἄρσιν τῆς καταγέσεως κ.τ.λ. Τὸ πρωτοδικεῖον διὰ
τῆς ἀπὸ 13 Νοεμβρίου 1836 καὶ ὑπ' ἀρ. 464 ἀπο-
φάσεώς του ἀπέφ. τὴν αἴτησιν του. Ὁ Χ. Συρογιαννο-
πούλος ν' ἀ-

πούλος εξεκάλεσε τὴν ἀπόρριψιν τῶν πρωτοδικῶν, τὸ δὲ ἐν Ναυπλίῳ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν ἀπέρριψε τὴν αἴτησιν τοῦ ἐγκαλεσῶτος. Τῆς ἀποφάσεως ταύτης τῶν ἐφετῶν, συνάμα καὶ τῆς ὑπ' ἀριθ. 464 τῶν ἐν Πάτραις πρωτοδικῶν, ὁ ἡγηθῆναι ἐξήγησε τὴν ἀναίρεσιν διὰ τὸν λόγον, ὅτι αἱ βηθεῖσαι ἀποφάσεις καὶ ἄλλως ἐξήγησαν τὸ 854 ἄρθρ. τῆς πολ. δικονομίας, διότι ὁ μεταξὺ τῶν διαφερομένων συμβιβασμὸς ἔπρεπε νὰ ἀναφίξη ποῦ καὶ πᾶσα ὑπῆρχεν τὰ κινητὰ πράγματα, τὰ ὅποια ὁ ἀντίδικος ἐξήτουσε ἀπὸ τὸν ἀναιρεσίοντα, διὰ νὰ ἦναι ἐκπληρωμένη ἡ διάταξις τοῦ §. 2 τοῦ 854 ἄρθρ. τῆς πολ. δικονομίας, ὅθεν παρανόμως ἐπεκύρωσαν τὴν ἐνργηθεῖσαν κατάσχεσιν εἴτε τῶν κινητῶν πραγμάτων τῶν εὐρισκομένων εἰς τὸ ἐργαστήριον εἴτε τῆς κλειδῶς τοῦ ἐργαστηρίου.

Ἀκούσαν τὴν ἐκθεσιν τοῦ ἀγοραγίου Κ. Δ. Γ. Φέδερ, τὸν δικηγόρον Σ. Πήλληκα, συνήγορον τοῦ ἀναιρεσίοντος, καὶ τὸν εἰταγγελέα.

Σκεφθέν κατὰ τὸν νόμον.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 854 τῆς πολ. δικονομίας ἡ μὲν ἐκτέλεσις ἐγγράφου πινὸς δύναται νὰ ἐκβιασθῆ, ὅταν τὸ ἔγγραφο εἶναι ἐκτελεστὸν, ἡ δὲ ἐκτελεστὴ ἀπόδοσις εἶναι βεβιαία δηλ. μὴ ἐξαρτωμένη πλέον ἐξ οὐδεμιᾶς συμφωνίας, καὶ προσδιωρισμένη κατὰ τὸ ποτὸν καὶ τὸ ποιὸν, ἐπὶ δὲ τοῦ προκειμένου ἡ ἀπόδοσις τῶν περιέων ὁ λόγος χαλκωμάτων δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ καμμίαν συμφωνίαν, τὰ δὲ κατάσχετὰ χαλκώματα προσδιωρίσθησαν κατὰ τὸ ποσὸν καὶ τὸ εἶδος, ὡς ἀναφέρει ἡ ἀπόφασις τῶν ἐφετῶν, ἐκ τῆς ὁποίας πρὸς ταῦτοις γίνεται φανερόν, ὅτι δὲν ἐνεργήθη κατάσχεσις ἀπλῆ καταγραφή πρὸς βεβαίωσιν τῶν ἐν τῷ ἐργαστηρίῳ εὐρισκομένων χαλκωμάτων, καὶ

ὅτι ὁ Χαράλαμπος προσκλήθεις νὰ ἐνεργήσῃ ἐνδεχόμενα δικαιώματα καὶ νὰ προτείνῃ ὅσος ἔχει ἐνστάσεις, ἀπέτρεχε πᾶσις ἀντιρρήσεις, ἐπομένως τὸ δικαστήριον τῶν ἐφετῶν δὲν παρεβίασε κἀνένα νόμον, καὶ ὁ ἀναιρεσίοντος λόγος εἶναι ἀνυπόστατος.

Διὰ ταῦτα δικάζον κατ' ἐρήμην, ἀπορρίπτει τὴν ἀναίρεσιν αἴτησιν τοῦ Χαράλαμπος Συρογιαννοπούλου, ἧτις ἔγεινε κατὰ τῆς ἀπὸ 23 Δεκεμβρίου 1836 καὶ ὑπ' ἀριθμ. 432 ἀποφάσεως τῶν ἐν Ναυπλίῳ ἐφετῶν, καταδικάζει τὸν ἀναιρεσίοντα Χαράλαμπον Συρογιαννοπούλον εἰς τὸ πρόστιμον τῶν δικασίων δραχ. καὶ εἰς τὰ δικαιώματα τῆς παρούσης δίκης, τῆς πληρωμῆς τῶν ὁποίων ἀπαλλάττεται ἐν τῷ παρῶντι ὡς πένης.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη ἐν Ἀθήναις τὴν 5 Ὀκτωβρ. τοῦ 1837 ἔτους.

Ἐδημοσιεύθη ἐν Ἀθήναις τὴν 11 Ὀκτωβρ. 1837.

Διόρθωσις τῶν ἐσφαλμένων εἰς τὰ παραστήματα τῆς ἐφημερίδος τῶν Ἀγγελιδῶν.

Ἀριθ. ατ. σελίδ. 83, στήλ. 2, στήλ. 21. Ἀντὶ εἰς τὰ δικαστικὰ δικαιώματα. — Ἀνάγ. εἰς τὸ πρόστιμον τῶν ἐκατὸν δραχ. καὶ εἰς τὰ δικαστικὰ δικαιώματα.

Ἀριθ. 24, σελίδ. 96, στήλ. 1, στήλ. 12. Ἀντὶ τῆς ἐπιτροπῆς. Ἀνάγ. νὰ τῷ ἐπιτροπῆ.

Ἀριθ. 25, στήλ. 1, στήλ. 16. Ἀντ. διανομῆν. Ἀνάγ. διανομῆν. Εἰς τὸν ἴδιον ἀριθ. σελ. 99 στήλ. 21. Ἀντὶ χωρὶς ἡ ἐξαίρεσις. Ἀνάγ. χάρις ἡ ἐξαίρεσις.

Ἀριθ. 26, στήλ. 1, στήλ. 11. Ἀντὶ Μαυροσ. Ἀνάγ. Σταυροσ. Εἰς τὸν ἴδιον ἀριθ. στήλ. στήλ. 12. Ἀντὶ Μαυροπούλου. Ἀνάγ. Σταυροπούλου.

ΕΚ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ.